

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Československá obchodní banka, a. s.**, se sídlem Radlická 333/150, Praha 5, IČ 00001350, proti žalovanému: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 7. 6. 2011, čj. 2011/6163/570

t a k t o :

- I. Rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 25. 8. 2011, čj. 2011/2602/110 a rozhodnutí České národní banky ze dne 7. 6. 2011, čj. 2011/6163/570 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Rozhodnutím České národní banky ze dne 7. 6. 2011 č.j. 2011/6163/570 byla žalobci uložena pokuta za správní delikt, kterého se dopustil při výkonu činnosti depozitáře Develop Group - otevřeného podílového fondu, Bayerische investment Fonds, a. s. - investiční společnost (dále jen podílový fond) tím, že:

A) nekontroloval, zda je majetek tohoto fondu kolektivního investování pořizován v souladu se zákonem o kolektivním investování a jeho statutem, a umožnil tak společnosti Bayerische Investment Fonds, a. s. - investiční společnost (dále jen investiční společnost) nabýt dne 1. dubna 2009 do majetku podílového fondu 100 % obchodní podíl na společnosti NA SADU, s. r. o., v hodnotě 35.951.820,- Kč, čímž došlo k porušení investičního limitu stanoveného v čl. 3.2.3. písm. A odst. 1 statutu podílového fondu;

B) nekontroloval, zda jsou podílové listy podílového fondu vydávány v souladu s § 6 odst. 1 a § 11 odst. 3 zákona č. 189/2004 Sb., o kolektivním investování, ve znění pozdějších předpisů a umožnil této investiční společnosti vydávat podílové listy podílového fondu oproti

převodu obchodního podílu společnosti NA SADU, s. r. o., do majetku tohoto podílového fondu.

Tím měl žalobce porušit ad A) povinnost stanovenou mu jako depozitáři fondu kolektivního investování v § 21 odst. 1 písm. h) zákona o kolektivním investování, ad B) povinnost stanovenou mu jako depozitáři fondu kolektivního investování v § 21 odst. 1 písm. c) zákona o kolektivním investování, čímž se měl dopustit správního deliktu podle § 121 odst. 1 písm. b) zákona o kolektivním investování. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 850.000,- Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Dále bylo tímto rozhodnutím zastaveno řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 121 odst. 1 písm. c) zákona o kolektivním investování.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím bankovní rady České národní banky ze dne 25. 8. 2011 č.j. 2011/2602/110 tak, že rozklad byl zamítnut a rozhodnutí ze dne 7. 6. 2011 bylo potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí o rozkladu směřuje podaná žaloba.

V části žaloby směřující proti výroku A rozhodnutí žalobce nejprve rekapituluje znění příslušného článku statutu podílového fondu, které zní následovně:

3.2.3. Investiční limity

Investice Fondu do výše uvedených druhů aktiv podléhají následujícím limitům

A. Účast v nemovitostních společnostech

- hodnota účasti Fondu v jedné nemovitostní společnosti může tvořit v době pořízení nejvýše 50 % hodnoty majetku Fondu

- po dobu nejdéle 2 let ode dne udělení povolení ke vzniku Fondu může hodnota účasti Fondu v jedné nemovitostní společnosti tvořit nejvýše 80 % hodnoty majetku Fondu

- hodnota účasti Fondu ve všech nemovitostních společnostech nesmí překročit 95 % hodnoty majetku fondu.

Žalobce k tomu uvádí, že prvoinstanční orgán vyložil smysl příslušného článku zcela odlišně od dosavadní praxe. Tvrzení, že investiční limit 80 % se netýká nabývání účasti na nemovitostních společnostech, nebylo nijak doloženo. Žalobce má za to, že správní orgán vytrhl ze vzájemné logické souvislosti ustanovení prvního a druhého odstavce příslušného ustanovení, když tvrdí, že investiční limit ve výši 50 % podle prvního odstavce byl nepřekročitelný i po dobu dvou let ode dne povolení ke vzniku fondu, neboť pak je logicky ustanovení druhého odstavce o 80%ním investičním limitu neaplikovatelné, protože podle výkladu správního orgánu prvního stupně by investiční limity při nabývání první nemovitostní společnosti nebo nemovitosti činily pouhé 4 miliony korun. Žalobce má za to, že mu první odstavec stanoví obecné pravidlo, podle kterého nelze do majetku ve fondu vložit účast v jedné nemovitostní společnosti nebo nemovitosti, pokud by její hodnota v době pořízení přesáhla 50 % majetku ve fondu, a druhý odstavec prolamuje tuto obecnou zásadou tak, že po dobu dvou let počítanou ode dne povolení ke vzniku fondu může hodnota účasti fondu v jedné nemovitostní společnosti nebo nemovitosti tvořit nejvýše 80 % hodnoty majetku ve fondu.

Takové navýšení limitů má svou ekonomickou logiku. V běžném hospodářském životě není pravidlem, že by nově založený fond kolektivního investování měl od počátku rozsáhlý majetek. Naopak nově zakládaný fond zpravidla disponuje jen omezenou výší

majetku a nákup prvních účastí v nemovitostních společnostech či nákup prvních nemovitostí zásadním způsobem mění složení aktiv, a to vždy vybudováním širšího investičního portfolia. Proto je obvyklé, že statuty fondů připouští po určitou dobu od povolení k jeho vzniku překročit jinak obecně závazný limit pro rozložení rizika, neboť jinak by investování do nemovitostních společností a nemovitostí v prvních letech bylo obtížné až nemožné.

Zatímco výklad statutu fondu podle žalobce zajišťuje účinnou kontrolu limitů ex ante, výklad provedený žalovaným spíše odpovídá výkonu kontroly ex post, kdy k překročení limitu dojde na základě vnějších skutečností, které depozitář sotva může ovlivnit. Úlohou depozitáře jistě je kontrolovat, aby investicí fondu nebyl porušen stanovený limit. Depozitář ale nezabrání tomu, aby limit poklesl proto, že některé z podkladových aktiv skončí v insolventi nebo se jeho hodnota jinými vnějšími okolnostmi neočekávaně sníží. Dle přesvědčení žalobce je smyslem příslušného ustanovení ochrana investorů před rizikem příliš nevyváženého portfolia v prvních letech existence. S expanzí fondu a diverzifikací jeho portfolia je spojena aplikace 50%ního limitu, a to až po dvou letech ode dne udělení povolení ke vzniku fondu.

K výroku B) žalobce uvedl, že žalovaný tento výrok opírá o rozhodnutí ve správním řízení vedeném s investiční společností, v němž se uvádí, že při nákupu obchodního podílu ve společnosti NA SADU, s. r. o., do majetku podílového fondu došlo k obcházení ust. § 6 odst. 1 zákona o kolektivním investování, protože investiční společnost vydávala ing. Z. podílové fondy podílového fondu nikoliv za peněžní prostředky, ale proti převodu tohoto obchodního podílu. Jednotlivé převody peněžních prostředků ing. Z. při nákupu podílových listů podílového fondu měly být pouze ryze formálním naplněním požadavku stanoveného v § 11 odst. 3 zákona o kolektivním investování, když investiční společnost nejprve nabyla od ing. Z. podíl ve společnosti NA SADU, s. r. o., do majetku podílového fondu, který uhradila z následujících investic do podílových listů fondu.

Správní orgán prvního stupně na základě podkladů z tohoto správního řízení pojal podezření, žalobce jako depozitář porušil povinnost stanovenou v § 21 odst. 1 písm. c) zákona o kolektivním investování, protože nekontroloval vydání podílových listů podílového fondu proti převodu obchodního podílu na společnost NA SADU, s. r. o.

Při přezkumu rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný se detailněji vůbec nezabýval smyslem údajného obcházení zákona o kolektivním investování z pohledu investora, tedy ing. Z. Nebylo doloženo, proč by tento zkušený a kvalifikovaný investor měl obcházet zákon za situace, kdy z obcházení zákona neměl žádný užitek. Žalobce v rozkladu předložil detailní chronologii peněžních převodů mezi účtem vedeným pro podílový fond a účtem ing. Z. Z ní jednoznačně plyne, že splátky kupní ceny za podíl ve společnosti NA SADU, s. r. o., a kupní ceny za podílové listy podílového fondu byly uhrazeny v penězích. Není tak pravda, že žalobce jako depozitář vydal podílové listy podílového fondu oproti převodu obchodního podílu na společnost NA SADU, s. r. o.

Žalobce v průběhu správního řízení zdůrazňoval, že postup, kdy se předem vytipovaná nemovitost nebo nemovitostní společnost koupí za částku utrženou za tím účelem vydaných podílových listů, byl i před novelou zákona o kolektivním investování provedenou zákonem č. 230/2009 Sb. zcela běžný a stejně tak nebylo a není v praxi fondů kvalifikovaných investorů neobvyklé (zejména v počátcích podnikání) ani v rozporu se zákonem o kolektivním investování, jestliže se kupní cena za obchodní podíl, nemovitost či jiné aktivum uhrazuje ve splátkách.

Proti tomu správní orgán prvního stupně argumentoval tak, že ing. Z. k 1. 4. 2009 nedisponoval částkou 40.000.000,- Kč, kterou by mohl jednorázově investovat do podílových listů podílového fondu a že rozčlenění kupní ceny za podíl ve společnosti NA SADU, s. r. o.,

mělo za cíl umožnit ing. Z. opakovanou investici podstatně nižší částky do podílových listů. Z obsahu rozhodnutí není vůbec zřejmé, zda se žalovaný zabýval otázkou, zda ing. Z. měl pouze jeden účet u žalobce nebo zda měl další účty v různých bankách nebo zda disponoval dalšími jinými aktivy.

Bankovní rada tvrdí, že žalobci mělo být zjevné, že opakované převody finančních prostředků mezi účty podílového fondu a ing. Z. slouží pouze k zastření skutečného účelu transakce, kterým bylo získání podílových listů proti podílu v nemovitostních společnostech, nikoliv proti převodu hotovosti. S námitkou žalobce, že jako depozitář neměl přístup k účtu ing. Z. a nemohl vědět, že k 1. 4. 2009 disponoval částkou 40 milionů Kč, se bankovní rada nevypořádala. Součástí kontrolních funkcí depozitáře není zjišťování, zda protistrana obchodní transakce, která se týká nakládání s majetkem podílového fondu, má dostatečné prostředky k financování a jaké jsou zdroje takového financování.

Bankovní rada spekuluje, že cílem transakce bylo zlikvidnění aktiv ing. Z. Jak žalobce tak investiční společnost poukazovali na skutečnost, že ing. Z. vlastnil 401 kusů podílových listů podílového fondu o celkové jmenovité hodnotě 40.100.000,- Kč. Ing. Z. požádal 14. 4. 2009 o odkup 100 kusů podílových listů, za které utržil 9.952.328,- Kč. Více než 75 % jeho investice zůstalo i po 14. 4. 2009 nadále v podílových listech.

Správní orgán prvního stupně neprovedl dokazování ohledně úmyslu ing. Z. obejít v součinnosti s investiční společností zákon, což se správní orgán pokusil popřít, když žalobcovy námitky účelově vytrhl z kontextu, aby tak vytvořil dojem, že žalobce sám připustil, že obcházení zákona bylo prokázáno. Správní orgán prvního stupně rovněž zcela účelově vynechal obsáhlou argumentaci ohledně tvrzeného obcházení zákona, kdy žalobce zpochybnil řetězec nepřímých důkazů tvrzeného obcházení zákona v souladu s platnou právní úpravou a ustálenou judikaturou Ústavního soudu a soudů obecných doložil, že správní orgán obcházení zákona neprokázal. Dokazování úmyslu obcházet zákon ze strany investiční společnosti v součinnosti s ing. Z. nebylo provedeno a žalovaný v tomto bodu pouze replikoval závěry správního řízení s investiční společností.

Žalobce namítal, že zde není překážka věci rozhodnuté a že je třeba provést dokazování. Bankovní rada tuto námitku odmítla, když konstatovala, že napadené rozhodnutí s překážkou věci rozhodnuté vůbec nepracuje. Neprokázání úmyslu obcházet zákon ze strany ing. Z. a investiční společnosti tak nebylo vypořádáno.

Bankovní rada v rozhodnutí o rozkladu v rozporu s výrokem prvoinstančního rozhodnutí tvrdí, že žalobce je postihován nikoliv za vydávání podílových listů, ale za zanedbání kontroly. Bankovní rada tak odmítla argumentaci žalobce, že nemohl z jednotlivých formálně bezvadných právních úkonů rozpoznat úmysl obcházet zákon, jestliže podle ust. § 21 odst. 1 písm. e) zákona o kolektivním investování depozitář provádí pokyny, které nejsou v rozporu se zákonem o kolektivním investování nebo statutem fondu.

Žalobce odmítá argumentaci bankovní rady spočívající v tom, že správní orgán prvního stupně měl k dispozici tytéž podklady jako žalobce a že žalobce tudíž mohl a měl odhalit stejné nedostatky, jak je odhalil později i správní orgán prvního stupně. Bankovní rada zcela opomenula skutečnost, že žalobci byly předem známy pouze převody peněz z titulu splátek kupní ceny za podíly v obchodních společnostech, kdežto nákupy podílových listů ing. Z. i jejich zpětné odkupy investiční společností a s tím spojené vypořádání v penězích byly zcela na vůli ing. Z.

Bankovní rada potvrzuje nelogický názor správního orgánu prvního stupně, že žalobce neměl umožnit vydávání podílových listů, ačkoliv správní orgán prvního stupně až po vyhodnocení všech peněžních převodů uskutečněných v rozhodném období, tedy ex post,

pojal podezření, že opakované převody finančních prostředků v celkové výši 40 milionů korun mezi účty ing. Z. a podílového fondu slouží pouze k zastření skutečného účelu transakce, kterým bylo získání podílových listů oproti podílu v nemovitostních společnostech, tedy v době, kdy podílové listy byly vydány a zčásti zpětně odkoupeny.

Žalovaný tak nezkoumal, zda úmyslem ing. Z. bylo obejít zákon. Závěry žalovaného jsou založeny na čiré spekulaci a irelevantním tvrzení, že ing. Z. neměl dostatek prostředků k provedení transakce, a proto byla realizována po částech a stejně tak spekulativním závěru, že cílem celé transakce bylo zlikvidnění aktiv ing. Z. Žalovaný přitom celou transakci posuzuje až na základě dalších souvisejících i nesouvisejících okolností, které žalobce jako depozitář nemohl v okamžiku realizace znát. Bankovní rada tak potvrdila nepodložený a nesprávný názor orgánu prvního stupně o porušení ust. § 21 písm. c) a písm. h) zákona o kolektivním investování jednáním žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě především uvedl, že žalobcem tvrzené vady řízení vedeného s investiční společností nemají pro posuzovanou věc význam. K tomu nicméně poznamenal, že uvedená společnost skutkové závěry správního orgánu prvního stupně a s nimi související právní kvalifikaci svého jednání jako správního deliktu přijala tak, jak byly uvedeny v rozhodnutí, aniž by podala žalobu ve správním soudnictví. Rozhodnutí tak požívá presumpce správnosti.

Žalovaný nesouhlasí s výkladem žalobce, podle kterého se 80%ní limit uvedený ve statutu podílového fondu vztahuje na pořizování majetku do fondu. Jednání, které bylo žalobci vytýkáno, se týká pořízení majetku. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani ex post předložený autorský výklad investiční společnosti, který zjevně odporuje prostému jazykovému výkladu příslušné části statutu podílového fondu. Poukazuje na to, že rozhodnutí není zaměřeno na to, aby se zabývalo hodnocením potenciálních investičních strategií správců fondu kolektivního investování, ale povinnostmi depozitářů. Žalovaný dodává, že nepožaduje, aby depozitář zabránil překročení limitů v důsledku vnějších podmínek, které depozitář nemůže nijak ovlivnit. Žalovaný opakuje, že právě na takové okolnosti statut podílového fondu pamatuje nastavením limitů na jiné úrovni.

Žalovaný neschválil statut, který umožňuje dvojí výklad. Formulace statutu se téměř neliší od formulace dnes účinného § 53d odst. 3 a odst. 4 zákona o kolektivním investování, který je standardem pro pořizování a držení účastí v nemovitostních společnostech v majetku speciálního fondu nemovitostí. Toto ustanovení vyvrací veškerá předchozí tvrzení žalobce o počáteční expanzi fondů, nemožnosti nabývání aktiv a ztížené kontrole depozitářem. Není podstatné, že žalobce nijak neparticipoval na procesu schvalování statutu podílového fondu. Žalobce jako depozitář fondu neučinil žádný krok, aby si svůj údajný problém s dvojím výkladem statutu vyjasnil a nic jej tedy neopravňovalo postupovat podle výkladu, který z hlediska skladby aktivit představoval vyšší riziko. Žalobce nemohl spoléhat na to, že jím tvrzený výklad je spolehlivý, připustí-li vůbec žalovaný možnost, že se nejedná o dodatečnou účelovou obhajobu pochybení žalobce. Žalobce je při výkonu činnosti depozitáře vázán povinností kontrolovat nakládání s majetkem fondu kolektivního investování a chránit zájmy investorů. Pokud by došlo k pochybnostem, mohl se obrátit na správní orgán s žádostí o stanovisko, nebo operaci jako rizikovou pozastavit. Nic z toho však neučinil. Žalovaný pak opětovně poukazuje na skutečnost, že výklad zvolený žalobcem umožnil vydávat podílové listy podílového fondu proti obchodnímu podílu na nemovitostní společnosti ing. Z., který vzápětí zpětným odkupem těchto podílových listů odčerpával z fondu peněžní prostředky ve výši přibližně 10 milionů korun. Tímto postupem pak byly jednoznačně dotčeny zájmy ostatních podílníků, neboť vlastní kapitál podílového fondu klesl pod hranici 50 milionů

korun a tato situace trvala dlouhodobě, což bylo důvodem pro postup podle § 115 odst. 2 písm. a) zákona o kolektivním investování.

Ve vztahu k výroku B) žalovaný uvádí, že mu není zřejmé, z jakého důvodu žalobce požaduje, aby bylo prokázáno obcházení zákona ze strany investiční společnosti a ing. Z. V jiném správním řízení bylo prokázáno, že uvedená společnost porušuje povinnosti stanovené zákonem o kolektivním investování a za toto jednání bylo pravomocně odejmuto povolení působit jako investiční společnost, aniž by toto rozhodnutí bylo zpochybněno žalobou ve správním soudnictví. V řízení s žalobcem bylo na základě tohoto pravomocného rozhodnutí a na základě řady jiných podkladů prokázáno, že při vydávání podílových listů byl porušen zákon, o čemž měl žalobce vědět. Podílové listy se fakticky nevydávaly proti peněžnímu plnění, ale proti převodu obchodních podílů v nemovitostních společnostech, což je v rozporu se zákonem. Žalobce měl přitom veškeré podklady, ze kterých tato skutečnost vyplývala. Žalovaný se motivací ing. Z. k provedení transakcí zabýval, což je patrné ze strany 9 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nezpochybňuje nabývání aktiv do majetku podílových fondů z prostředků pocházejících z vydávání podílových listů, to však není předmětem výtek žalovaného směřujících vůči jednání žalobce. Žalovaný opakuje, že podstatou vytýkaného jednání byl faktický převod obchodních podílů proti vydávání podílových listů. Stejně tak se žalovaný zabýval chronologií úhrad a námitkami, že bylo provedeno dokazování zůstatky na účtech ing. Z. Žalovaný je toho názoru, že k vědomosti žalobce o povaze transakce měly stačit výpisy z účtů vedených pro podílový fond. Žalovaný rovněž nepožadoval po žalobci přezkoumání solventnosti ing. Z. Skutečnost, že více než 75 % investice ing. Z. zůstalo v podílových listech, je logická, protože pokud by ing. Z. uplatnil své podílové listy k odkupu, znamenalo by to porušení minimální likvidity. Ing. Z. tak realizoval pouze část podílových listů, které mohly být odkoupeny proti hotovosti složené při nákupu podílových listů jinými podílčníky. Pokud se týká motivů ing. Z.o, žalovaný je toho názoru, že v obou správních rozhodnutích byly námitky žalobce podrobně vypořádány. Žalobci byly k dispozici uzavřené smlouvy o nabytí obchodních podílů a výpisy z účtu vedeného pro podílový fond. Pohyby na účtu vedeného pro podílový fond nebyly tak nepřehledné, aby žalobce jako depozitář nemohl rozpoznat souvislost úhrad podílových listů s úhradami kupní ceny za podíly v nemovitostních společnostech, a to v kontextu následných zpětných odkupů podílových listů ing. Z. Žalovaný setrvává na svém stanovisku, že žalobce měl dostatek informací, aby mohl včas zjistit skutečnou povahu transakce. Žalobci se nevytýká, že nezabránil vydání podílových listů, ale že včas nezjistil skutečnost, že podílové listy byly vydávány proti převodu obchodního podílu. Vydání podílových listů bylo důsledkem absence kontroly, na základě které měl být cíl transakce zjištěn. V důsledku absence kontroly nemohla být přijata vhodná opatření podle § 23 zákona o kolektivním investování.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Opatřením ze dne 4. 1. 2011 zahájila Česká národní banka se žalobce řízení pro podezření ze spáchání správních deliktů uvedených shora. Žalobce se k zahájenému řízení vyjádřil podáním ze dne 8. 2. 2011 a dalším podáním ze dne 8. 4. 2011 učiněným po shromáždění podkladů pro rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2011 byla žalobci uložena pokuta za správní delikt, jak bylo uvedeno shora. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad byl zamítnut a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrzeno. Podrobněji bude obsah spisového materiálu rekapitulován níže v souvislosti s jednotlivými žalobními námitkami.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Ve vztahu k výroku A) prvoinstančního rozhodnutí je v první řadě nutno zodpovědět otázku, zda k porušení statutu investičního fondu došlo, což znamená, že je zapotřebí vyložit sporný text příslušného ustanovení statutu. Soud se přitom přiklonil k výkladu prezentovanému žalobcem, a to z následujících důvodů:

Žalovaný vychází z předpokladu, že první odrážka příslušného ustanovení se vztahuje k okamžiku pořízení příslušného majetku, zatímco druhá odrážka se vztahuje k situaci, kdy podíl hodnoty určité investice vzroste po jejím pořízení následně, ať už v důsledku vzrůstu hodnoty příslušné investice anebo v důsledku poklesu hodnoty ostatních investic fondu. Druhou odrážku tak žalovaný vnímá jako určitou úlevu pro počáteční období po vzniku fondu. Žalovaný však přehlíží, že jeho výklad ve skutečnosti znamená pro počáteční období po vzniku fondu oproti období následnému zpřísnění podmínek.

První odrážka se podle žalovaného vztahuje jen na moment pořízení majetku do fondu. Dojde-li následně ke vzrůstu podílu hodnoty investice na celkovém majetku fondu, nelze ji dle jeho názoru uplatnit. Druhá odrážka se ovšem výslovně vztahuje jen na dobu 2 let ode dne udělení povolení ke vzniku fondu a po jejím uplynutí ji nelze aplikovat. Po skončení „počátečního období“ tak podle výkladu žalovaného v případě zvýšení podílu hodnoty majetku v celkovém portfoliu nebude platit ani první odrážka (podle žalovaného se vztahuje jen k momentu pořízení majetku), ani druhá odrážka (její znění to vylučuje) a bude tak platit jen limit 95 % stanovený ve třetí odrážce pro všechny nemovitostní společnosti. V počátečním období však bude platit ještě limit 80 % stanovený ve druhé odrážce, tedy limit přísnější, ač žalovaný i ve shodě s žalobcem vnímá druhou odrážku citovaného ustanovení statutu fondu jako úlevu pro počáteční období. Uvedený výklad žalovaného tedy vede k absurdním závěrům a nemůže proto obstát.

Naproti tomu výklad prezentovaný žalobcem, podle něhož je druhá odrážka výjimkou z ustanovení v první odrážce, je zcela logický, a závěry z něj plynoucí k žádným podobným rozporům nevedou. Dle názoru soudu pak není tento výklad ani v rozporu s textem statutu, jakkoli žalovaný tvrdí opak.

Účastníci řízení jsou ve shodě v tom, že hodnota podílu ve společnosti NA SADU, s. r. o., v době jeho pořízení do majetku fondu tvořila více než 50 % hodnoty majetku fondu, avšak méně než 80 % hodnoty majetku fondu. Podle výkladu prezentovaného žalovaným tak větší než padesátiprocentní podíl znamenal překročení limitu stanoveného v první odrážce příslušného ustanovení statutu, zatímco podle žalobce takový postup byl v souladu se zněním statutu, neboť mu to umožňovala druhá odrážka předmětného ustanovení. Ta představuje výjimku z limitu stanoveného první odrážkou tedy jinými slovy jakousi úlevu pro „počáteční období“ fungování fondu. V tomto skutečném účelu tohoto ustanovení statutu se ostatně žalobce se žalovaným shodují.

Soud proto dospěl k závěru, že nabytím společnosti NA SADU, s. r. o., do majetku podílového fondu nebyl porušen jeho statut a žalobce se tak nemohl dopustit vytýkaného správního deliktu, když toto nabytí umožnil.

Námítky týkající se druhého správního deliktu soud důvodnými neshledal. Mezi účastníky řízení tu není sporu o tom, že situace, kdy dojde k nabytí podílových listů fondu nikoli proti peněžnímu vkladu, ale proti převodu obchodního podílu, je v rozporu se zákonem. Mezi účastníky řízení je spor „pouze“ o to, zda k takové situaci skutečně došlo a zda bylo v silách žalobce tuto skutečnost odhalit.

V daném případě je dle názoru soudu zcela zjevné, že vzájemné převody peněžních prostředků mezi účtem investičního fondu a účtem Ing. Z. probíhaly tak, že v krátké době byla sice formálně uhrazena jak kupní cena za převod obchodního podílu, tak i kupní cena za nákup podílových listů, ale z výpisu účtu, který žalobce vedl pro podílový fond, je zřejmé, že šlo o opakované převody mezi stále týmiž účty: peníze přišly od Ing. Z. na účet investičního fondu jako kupní cena podílových listů a investiční fond je pak obratem poslal zpět na účet Ing. Z. jako splátku kupní ceny obchodního podílu. Tento postup se přitom v několika málo dnech několikrát zopakoval. Tuto skutečnost přitom mohl žalobce zjistit na základě obrátů na účtu investičního fondu, k němuž měl přístup a který kontrolovat měl a mohl.

Žalobci není kladeno za vinu, že podílové listy byly i za této situace Ing. Z. vydány, žalobce je činěn odpovědným za to, že tuto skutečnost nezjistil ani dodatečně. Podle výroku rozhodnutí se dopustil správního deliktu tím, že nekontroloval, zda podílové listy jsou vydávány v souladu s právními předpisy. S tím není nijak v rozporu ani fakt, že žalovaný závěr o účelovosti zmíněných peněžních převodů učinil až následně, po jejich celkovém vyhodnocení. Žalobce totiž tuto skutečnost na rozdíl od žalovaného nezjistil ani následně. Kdyby však plnil svoji zákonnou povinnost a kontroloval, zda jsou podílové listy vydávány v souladu s právními předpisy, musel by obcházení zákona zjistit již na základě obrátů na účtu investičního fondu.

Soud nijak nepopírá, že by rozložení kupní ceny za obchodní podíl do splátek bylo vcelku běžnou praxí. V tomto samotném faktu však skutková podstata správního deliktu nespočívá. Z časové souslednosti jednotlivých peněžních převodů totiž jasně vyplývá, že jednotlivé splátky kupní ceny za podílové listy a jednotlivé splátky kupní ceny obchodního podílu byly vzájemně provázány a načasovány tak, aby jedna následovala druhou. Mezi účtem investičního fondu a účtem Ing. Z. tak putovaly několikrát tam a zpět stále tytéž peněžní prostředky, což zcela jasně znamená obcházení zákona, neboť faktickým důsledkem byl prodej podílových listů proti převodu obchodního podílu a nikoli proti peněžním prostředkům.

Nelze přijmout argumentaci žalobce tím, že nebyl prokázán úmysl obcházet zákon. Je pochopitelné, že převody peněz musely být prováděny úmyslně a vzhledem k tomu, že peníze byly z účtu investičního fondu odesílány zpět s odstupem pouhých několika hodin poté, co byly na účet investičního fondu připsány, je zřejmé, že muselo jít o záměr. Soudu není příliš zřejmé, jak jinak by měl důkaz úmyslu směřujícího k obcházení zákona vypadat, a považuje tento závěr žalovaného za dostatečně prokázaný již na základě obrátů na účtu investičního fondu.

Namítá-li žalobce, že nebylo prokázáno tvrzení žalovaného o tom, že účelem celé transakce bylo zlikvidnění aktiv Ing. Z., soud s žalobcem souhlasí, neboť k prokázání tohoto tvrzení skutečně nebyly shromážděny jednoznačné důkazy. To však na posouzení věci nic nemění. Žalovaný totiž tímto způsobem reagoval na žalobcovu obranu (opakovanou v žalobě), podle níž Ing. Z. neměl žádnou motivaci k obcházení zákona a že by popsanou transakcí nic nezískal. Žalobce tedy jinými slovy nevznášel konkrétní námitku, kterou by přímo něco vyvracel, ale poukazoval na to, že závěry žalovaného podle něj nelze logicky vysvětlit, tj. kladl si otázku po motivaci k vytýkanému protiprávnímu jednání. Žalovaný pak zcela logicky na tuto argumentaci reagoval tím, že uvedl snahu po zlikvidnění aktiv jako

možnou motivaci aktérů k popisovanému jednání. Výsledkem celé transakce přitom skutečně zlikvidnění svých aktiv ing. Z. dosáhla a nelze tak souhlasit s žalobcem v tom, že by obcházením zákona nic nezískal. Nicméně vzhledem k tomu, že motivace není zákonným znakem skutkové podstaty správního deliktu, jednalo se ze strany žalobce i žalovaného toliko o argumentaci podpůrnou.

Soud tedy uzavírá, že námitky žalobce ve vztahu k výroku B) neshledal důvodnými a ztotožnil se s názorem žalovaného v tom, že povinnost stanovenou v § 21 odst. 1 písm. c) zákona o kolektivním investování skutečně žalobce porušil a dopustil se tak správního deliktu.

Vzhledem k tomu, že se soud ztotožnil s námitkami žalobce vztahujícími se k prvému správnímu deliktu, podané žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Současně zrušil i prvoinstanční rozhodnutí, neboť důvody pro vyhovění žalobě dopadají i na toto rozhodnutí. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalobce při ústním jednání před soudem výslovně prohlásil, že náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. července 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu